

V slovo! Micika iz Rogaške Slatine nam piše: Drugi dan po državnem prazniku, 2. decembra, so nas zapustili naš katehet, kaplan pri Sv. Križu tik Rogaške Slatine, gospod L. Drvodol. Še danes se nam oko solzi po njih. Kako dober katehet so bili! Skrbeli so za mladinske organizacije in da smo imeli lepe mladinske liste, kakor: Vrtec, Angelček, Zamorček, Vigred itd. Ali zdaj so — odšli. Odšli so skoraj na konec naše Slovenije, v Crenšovce v Prekmurje.

Bog jim daj srečo! Da bi tudi v dovzetna srca izročeni jim prekmurskih otrok padlo seme božje besede na rodovitna tla. Bog jih živi!

V Kartago bodo šli veliki prijatelji evharističnega Zveličarja in goreči pospeševalci češčenja svetega Rešnjega Telesa — letos pomladi z vsega sveta. Seveda si tako pot morejo privoščiti le taki dobri katoličani, ki imajo kaj pod palcem. Iz Severne Amerike se bodo odpeljali k tej svečanosti s posebnim parnikom. Popotniki bodo nazaj grede obiskali tudi pasijonske igre v mestu Oberammergau na Bavarskem. — Kakšna slovesnost bo v staroslavnem severnoafriškem mestu Karthagi? Pripravlja se že eno leto evharistični kongres, to je veliki shod v proslavo svetega Rešnjega Telesa. Tako proslavo so imeli pred štirimi leti v milijonskem mestu Chicago v Severni Ameriki, pred dvema letoma pa v avstralskem mestu Sidney-u. Povsod se je mladina udeleževala te pobožnosti v kar največjem številu. Tudi v Karthagi je ves drugi dan določen mladini, ki bo imela v velikem Stadionu skupno sveto mašo in skupno sveto obhajilo. Vse je živahno na delu, da se bo proslava sijajno obnesla. — Naša mladina naj gleda, da je afriški otroci v ljubezni do Jezusa ne prekosel!

Ali veste, kje so Japonci? Preselimo se v duhu za trenutek mednje. Daleč so od nas, pa mnogo posebnosti bi lahko opazili med njimi. Poglejmo samo v njih šolsko učilnico. Ubogi japonski otroci! Pri nas si zapomnijo abecedarji tistih 25 črk, pa je skoraj vsa umetnost branja pri kraju. Ubogi Japonček se mora pa učiti leta in leta, pa z branjem le ne gre, če je še tako bistroumen. Kako to? Nič čuda. Japonci nimajo črk, da bi iz njih sestavljali besede, marveč imajo za posamezne predmete le neke znake. Teh mora biti pa seveda sila veliko, da morejo opisati kakšno stvar; še težje pa je izraziti s takimi znaki notranje misli. Učenec, ki se hoče postaviti, da zna že čitati, si mora vtepti v glavo 5000 in še več takih črčar. (Označba, ki je podobna našemu velikemu »N«, pomeni človeka, moža; dvojni križek je pa znak za »roko«.) Kdor ima dober spomin, že gre. Našim misijonarjem, ki niso več mladi, pa se morajo japonske pisave učiti šele iz vsega početka, dela ta pouk nemale preglavice. Kajne, koliko težav, preden morejo začeti s svojim apostolskim delovanjem!

Bilo je nekeje — kraj nas ne briga. Oseba iz premožne družine je zgubila dragocen kamenček, ki je bil vdolan v prstan. Nikjer ga ni bilo najti. Kmalu nato si je družina privoščila pribojšek pri kosilu. Zaklan je bil masten piščanec. Ko so ga po kuhinjskih pravilih razkosali, se je naenkrat zasvetil v želodčku pred dnevi zgubljeni dragulj. Lahko si mislimo, da je dobro kosilo dvakrat bolj dišalo, ker je prišla dragocenost na tako slepe način na dan.

Ogromen meteor na Bavarskem. V noči od 17. na 18. februar 1928 se je utrlil nad Geisalmom blizu Starnberga izredno velik meteor. Padel je na tla in se je zaril dva in pol metra globoko v zemljo. Prebivalstvo Geisalma se je seveda takoj potrudilo, da je meteor izkopalo; vaščani so ga izmerili in dognali, da je meteorit dolg 1 m 47 cm, širok pa 84 cm. V obsegu meri 1 m 90 cm. Meteorit so prepeljali v Monakovo, kjer so ga shranili v ondotnem deželnem muzeju.

Kupola sv. Petra. Zgodil se je slučaj, kakor doslej še nikdar: papež je šel na kupolo cerkve sv. Petra in celo v jabolko noter. Menda je sv. očetu to že v krvi, da rad hodi navzgor; kot duhovnik je bil med najboljšimi turisti.